

BAG SLORENE

SMÅ OVERNATURLIGE FORTÆLLINGER

AF MEDIET OG CLAIRVOYANTEN

Susanna Vigdå

Denne E-bog er dedikeret til min fantastiske familie:

Kristina, Maiken, Dagny og Petur Elmar.

Og dem som venter i Himmeriget: Olaf, Petur Elmar, mor og far.

Tak for at jeg måtte fortælle vores oplevelser og tak for jeres ubetingede kærlighed og støtte.

Eg elski tykkum øll.

A handwritten signature in black ink that reads "Súsanna Vígdá". The script is cursive and elegant, with the first letter 'S' being particularly large and stylized.

© Copyright 2022 af Súsanna Vígdá – Alle rettigheder forbeholdes. Det er ikke lovligt at genskabe, duplikere eller overføre nogen del af dette dokument hverken elektronisk eller i trykt form. Indspilning af denne publikation er strengt forbudt.

Jeg er Súsanna

Eller, mit fulde navn er *Marin Súsanna Vígdá*, men i daglig tale går jeg under navnet Súsanna.

Jeg er født og opvokset på Færøerne, men i 1986 rejste jeg som nittenårig til Danmark, hvor jeg har boet siden.

Jeg er gift og har tre voksne børn, og arbejder som Spirituel Erhvervs- og Privat Rådgiver. Siden jeg var ganske lille, har jeg gennemlevet mange underlige, finurlige og *overnaturlige* hændelser – hvilket til tider har været ganske ubehagelige!

Jeg har altid kunne fornemme på min krop, når noget har været på færde; godt eller skidt. Var der noget godt på færde, fløj der sommerfugle i hele kroppen, som når man føler sig forelsket. Hver celle i kroppen jublede, hvilket gjorde at jeg havde svært ved at styre min glædesrus og begejstring. Derimod når noget dårligt var i gære, fik jeg en helt særlig og ubehagelig følelse i maven. Det var en tung og kvalmende smerte, som ikke havde nogen sammenlignelig følelse. Derudover blev jeg grebet af panikangst. Jeg havde svært ved at sidde stille, og jeg havde en fornemmelse af angst i kroppen. Jeg fortalte alle mine familiemedlemmer, at der var ulykke på færde.

At sidde med den viden, om at der nu ville ske noget forfærdig var en tung byrde, som ikke altid var til at bære.

Min bekymring over den forestående ulykke, har nok medvirket til en forstærkelse af følelserne og gjort det ubehageligere end måske nødvendigt var.

Som et lille barn eller ung pige, er sådanne følelser umådelig overvældende, og da jeg var en følsom pige, kunne jeg slet ikke håndtere dem og den overvældende strøm af *overnaturlige* informationer,

som jeg blev bombarderet med. Det hjalp heller ikke at min hjerne samtidig var under ombygning fra pige- til voksehjerne.

Udover ikke at kunne administrere disse *overnaturlige* oplevelser, følte jeg mig anderledes end de andre børn. Mine veninder var vant til mig, men nogle af de andre børn beskyldte mig for at lyve. Jeg valgte at lukke ned for evnerne og først som voksen, at jeg fik forskellige redskaber til at styre evnerne og bevidst kommunikere med mine usynlige guider og den åndelige verden - I dag bestemmer jeg selv, hvor og hvornår.

Jeg var så heldig at blive født i en familie, som var åbensindet for sådanne oplevelser. Min gamle far var selv et medium, dvs. én der kunne se og kommunikere med de afdøde. Han fravalgte dog at interagere med dem, men han slap ikke for at se afdøde der var gået over i lyset - det skræmte ham vist en del.

I dag kalder man sådan én som mig for seerske, clairvoyant eller medium. Disse termer kendte jeg ikke som barn og ung. Det var først, da jeg stod i en svær livskrise og tilfældigvis deltog i et alternativt selvudviklingskursus, at jeg opdagede disse termer, og fik taget dem til mig.

Hvad det gik ud på, var jeg totalt uvidende om, men det skulle efter sigende være fantastisk spændende.

Undervejs i forløbet, bliver vi introduceret til en særlig underviser.

Hun satte to stole i midten af rummet, satte sig på den ene stol, og én efter én satte folk sig foran hende, og hun fortalte dem alt muligt om dem selv.

Jeg undrede mig om hvorfor det dog var specielt? Hun fortalte jo ikke noget jeg ikke vidste i forvejen.

Da det blev min tur, udbrød hun: "Hold da op hvor har du mange omkring dig, som taler og taler og du fatter intet. Du er jo clairvoyant!" - "Du får så mange informationer men du gør intet ved det."

Jeg svarede: "Jamen gør alle ikke det?" - "Nej, det gør alle ikke."

Så blev jeg det klogere.

Flystyrtet 1970

Min første forudsigelse, handlede om et flystyrt.

Jeg husker ikke selv hændelsen, men min familie har genfortalt den adskillige gange.

På daværende tidspunkt har jeg været cirka tre/fire år gammel.

Jeg var normalt en glad og smilende pige, men pludselig ændrede jeg fuldstændig adfærd. Jeg rendte rundt, og panikslagen fortalte at flyet vil styrte i hovedet på mig. Uanset hvad folk sagde eller gjorde nægtede jeg at forlade huset. Samtidigt befalede jeg at alle døre og vinduer skulle lukkes.

Min mor havde ingen anelse om hvor alt dette kom fra, men hun må have fået det indtryk at mine søskende og deres venner havde skræmt mig med et fly, for hun begyndte at skælde dem ud for at skræmme lille mig. Men modsat hvad min mor troede, så havde de ingen idé om hvorfor jeg agerede som jeg gjorde.

Min tante Henny plejede at fortælle, at jeg også hjemme hos hende havde forlangt at vinduer og døre skulle lukkes. Jeg var rædselsslagen for det fly, som jeg gik og talte om.

Selv om alle omkring mig forsøgte at berolige mig, virkede intet. Jeg var skræmt fra vid og sans.

Min mor var efterhånden ved at være fortvivlet over min adfærd, men en tilfældig formiddag, gik jeg hen til min mor og fortalte hende, at nu kunne jeg tage ud og lege igen, fordi flyet var faldet ned og gået i stykker.

Selv samme dag, kort tid efter min erklæring, kom den sørgelige meddelelse at et rutefly fra Island var styrtet ned ved Mykines.

Flere omkom i styrtet - Æret været deres minde.

Min mors forklaring på, hvorfor jeg havde agerede som jeg gjorde og havde fornemmet ulykken, var fordi én af hendes venner var ombord på flyet. Vedkommende overlevede heldigvis.

(Jórun og Eivind Tórshamar. Billedet er venligst lånt af Mathilda Tórshamar)

Eivind og Far

Som nævnt kunne min far se afdøde.

I 1976, da jeg var cirka ni år gammel, skete der en forfærdelig ulykke hvor Eivind, min barndomsvenindes far, døde

Efter Eivinds begravelse, var hele familien på vej hjem fra kirken.

Min far, der var dårligt gående, havde taget sin cykel med og var cyklet i forvejen.

For at komme hjem til os, så skulle man forbi min venindes og Eivinds hjem.

Med ét ser vi far komme cyklende tilbage, helt ligbleg og med et helt forkert udtryk i ansigtet. Han hev efter vejret og hans kridhvide hår stod vildt oppe i luften, så det lignede at han havde fået stød.

Mor blev bange, da far havde problemer med hjerte. Men hjertet fejlede intet, derimod var han skræmt fra vid og sans. Med en urolig stemme fik han hurtigt fortalt hvad der var hændt ham.

Han havde cyklet forbi Eivinds hjem, og dér stod Eivind midt i vinduet og hilste på min far med et stort smil. Vi skyndte os hen for at se efter, men Eivind var ingen steder at finde.

Far svor at han så Eivind vinke til sig fra vinduet.

Med den efterfølgende erfaring, jeg har med afdøde i dag, så ved jeg at Eivind har deltaget til sin egen begravelse. Han har vist haft brug for at tage sin afsked med alting, også sit hjem, før han trådte ind i lyset. Ved vinduet tager han afsked med det kendte, hvor han ser far cykle forbi og derfor hilser pænt på ham. Intet underligt i det. Men min far fik vist et stort chok den dag!

Da far var en lille knægt, var han på besøg i Sandvåg hos sin mormor - min oldemor

Da han leger udenfor, ser han pludselig forbigående dame. Hun er lille af statur og er iført mørkt tøj. Derudover bærer hun et helt bestemt forklæde - mørkt med hvide prikker. Efter synet, går han ind til sin mormor og fortæller om den dame han havde set. Hun genkendte hvem han beskrev. Få dage senere kom der bud om at selvsamme kvinde var afgang ved døden.

-

Vi er en stor søskendeflok. Mor fik syv børn, hvor desværre en dreng døde kun ni måneder gammel. Dette skete før min tid.

Min mor var taget på besøg hos sine forældre i nabobygden. Hun havde taget de yngre søskende med, heriblandt den 9 måneder gamle Petur Elmar.

Min far, der var hjemme med Kristina, bad hende om at tage bussen til nabobygden med en spand mælk. På daværende tidspunkt ejede mor og far en malkeko.

Min søster Kristina, som på daværende tidspunkt var 10 år gammel, gik derefter til bussen med mælken, men nåede den desværre ikke.

Hun besluttede sig derfor at gå derhen. En tur der strækker sig cirka syv/otte km.

På vejen får hun et lift af vores familielæge Emma Winter, og bliver sat af kort fra sin destination.

Kristina mindes at da hun træder ind i huset, ser hun mor gøre Petur Elmar klar til en lur. Hun lægger mærke til at der er noget helt specielt over sin lillebror. Han ansigt lyser, hans øjne stjernestråler og han er så smuk.

Mor lægger ham i en vugge og efter en tid, beder hun Kristina om at se til ham, men da hun går ind til vuggen, ser hun ham ligge livløs ovenpå sin dyne.

Samtidig, syv/otte kilometer væk, hører min far pludseligt i stuen højt barnegråd. Kort tid efter får han den triste besked om min brors vuggedød,

Nogle dage efter da min mor sidder i stuen og græder af sorg, går Kristina hen til hende og siger:

”Vær ikke så ked af det, mor, der kommer snart en lillebror til.”

Og ganske rigtig, et år efter min brors død blev der født endnu en dreng, som også blev navngivet Petur Elmar.

Ulykke i start 1980'erne

En sommeraften- og nat, hvor solen ikke går ned, gik vi tre festglade unge piger, min barndomsveninde Guðny, min kusine Kára og jeg, på diskotek i min hjembygd Fuglafjörð.

Vi havde fået nogle dygtige Dj's deroppe og vi glædede os sådan til en morsom aften. Vi havde det drønsjovt og da dansen sluttede, besluttede vi for at gå stille og roligt hjemad.

Aftens DJ, kaldet H.M, fulgte med os. Ham og min kusine Kára havde vist et godt øje for hinanden.

Da vi passerede en bestemt lygtepæl, kom den gammelkendte og ubehagelige smerte i maven og jeg begyndte at føle panik i kroppen. Jeg kunne klart fornemme, at der ville ske noget forfærdeligt.

Jeg fortalte pigerne, hvad jeg fornemmede og at jeg var sikker på at noget forfærdeligt ville ske. Jeg sagde meget bestemt at vi skulle hjem og det kunne kun gå for langsomt. Pigerne slog mine fornemmelser hen. De var sikre på at det bare var noget jeg bildte mig selv ind.

Uanset hvor meget jeg insisterede, kunne jeg ikke få dem overbevist om at vi skulle skynde os hjem. Jeg opgav at få dem med, og skyndte mig selv afsted alene.

Næste dag ringede min kusine Kára og fortalte, at blot få minutter efter at jeg var gået, var der kommet en bil drønene mod dem. Kára nåede lige akkurat at springe væk, men Dj'en nåede det desværre ikke. Han blev ramt og med fuld fart ramte han selvsamme lygtepæl.

Kára fik fat i lægen og Dj'en kom på hospitalet med kraniebrud, et brækket ben og mange skrammer.

Fornyelig talte jeg med Guðny om ulykken, og hun fortalte at sammenstødet og hvor højt han fløj op og for at ramme jorden igen, sad forevigtet printet på hendes nethinde. Det har været en voldsom ulykke for dem at opleve og som stadigvæk sidder i kroppen på dem ca. 40 år efter.

Min stædige storesøster Kristina

En vinterdag sad jeg i Danmark og fornemmede at jeg skulle advare min søster om et eller andet.

Jeg havde ingen idé om hvad advarslen bestod af, kun at hun skulle advares.

Jeg ringede til hende og spurgte, om hun havde planer. Hun fortalte at hun havde en aftale og skulle derfor med bus til Fuglafjørð.

Jeg bad hende mindeligt om at aflyse sin aftale og blive hjemme, da der ville ske noget slemt.

Min søster er dog en bestemt og stædig dame. Jeg tror faktisk, hun mente jeg var lidt skør den dag, fordi hun havde da ingen intentioner om at aflyse sin aftale.

Opgivende, bad jeg hende om at passe ekstra godt på sig selv, da jeg kunne mærke at der var fare på færde.

Kristina tog afsted. Den dag var der dårligt vejr, hvilket gjorde at bussen skred og kørte galt. Min søster fløj ud igennem forruden og fik smadret sit ene ben. Hun blev kørt til hospitalet, hvor hun fik at vide at hun skulle have indopereret både krog og stifter i benet. Da jeg blev informeret om ulykken kunne jeg ikke stoppe mig selv i at ærgre mig gevaldigt. Hvorfor ville den stædige kvinde dog ikke lytte?

Nå, men det var det som nu var. Alting sker jo for en grund, også når det sker fredag den 13/1 kl.13

Stædige kvindemenneske

Min klassekammerat Jóhan

Da jeg gik i folkeskole, havde jeg en klassekammerat, som var en værre drillepind.

Faktisk følte jeg mig mobbet af ham dengang. I dag kan jeg se for mig det skælske blik, han altid havde i øjnene. Han havde absolut ingen intention om at mobbe - bare at drille.

Han gik ud af skolen i 9. klasse og kom i lære i den virksomhed hvor min storebror Olaf arbejdede. De to kom godt ud af det, og lavede vist meget fis med hinanden.

En sen aften i 1984 skete det forfærdelige. En gruppe unge mænd, heriblandt min gamle klassekammerat, havde i nærheden af mit hjem, kørt i bil og var røget ud over en stejl skrænt. Vi fik besked om den tragiske ulykke, og fik at vide de alle heldigvis var i live, men Jóhan var svært kvæstet.

For at komme på arbejde, skulle jeg forbi ulykkesstedet. Idet jeg går forbi, kunne jeg mærke hvordan han gav slip og døde. Jeg fik senere på dagen besked om hans bortgang.

For nogle år siden, var jeg hos et medium og min gamle klassekammerat dukkede op. Med sig havde han en hvid lilje og en undskyldning for sine drillerier, som aldrig var ment som andet end godmodigt drilleri. Selvfølgelig tog jeg imod liljen i stor taknemmelighed.

Lilje er min ynglingeblomst og symboliserer fred for mig. Mit navn Súsanna betyder lilje på hebraisk.

Smukkere og mere healende kunne det jo ikke blive.

En af gangene jeg var hjemme på Færøerne, rendte han i hælene på mig hele tiden. Jeg ved han har en besked til de unge mænd i bilen. Men når alle er parate og muligheden dukker op, vil den blive afleveret. Alting har sin tid.

Æret være hans minde.

Mor

Mit barndomshjem var altid fyldt med mennesker. Mine forældres dør og hjerte stod altid åben for enhver.

I vores hjem var sladder og fordømmelse totalt forbudt. Jeg ved mange ville kunne fortælle hjertevarme og dejlige oplevelser hjemme hos Anna Elena og Kristian.

Min mor fik desværre kræft i sine senere år. Kræften var så aggressiv, at der var ingenting at gøre. Hun blev sendt hjem for at tage afsked med livet i familiens skød.

I den sidste tid fik hun store mængder medicin og var til tider svimmel og konfus af al den medicin. En morgen vågnede hun og var meget optaget af det mareridt hun havde haft. Hun var oprevet, og fortalte min ældste søster Kristina at hun drømte om en sort mand, der skar hovedet af en anden mand. Hun så ikke hvem der fik skåret hovedet af, men hun sagde at der var masser af blod.

Mor fortalte min søster Dagny, at hun så et sort hoved komme trillende, at der var et stort blodbad og hun smagte blod i munden

Den dag hun sov ind, havde jeg været i Færøernes hovedstad Tórshavn, for at ordne nogle ærinder for min bror Petur Elmar.

Tórshavn ligger centralt på den største ø Streymoy. Fuglafjørður, hvor jeg kommer fra, ligger på naboøen Eysturoy som dengang lå en times kørsel fra Tórshavn. I dag går det hurtigere grundet en undersøisk tunnel.

Da jeg kommer hjem fra turen, går jeg ind til mor og for at sige hej. Jeg tager dog hurtigt afsted igen for at skynde mig ned til en butik i Fuglafjørð inden den lukkede. Da jeg går ud af bilen og går ud foran butikken, kan jeg mærke hvordan mor gav slip og døde. Jeg kiggede på mit ur som viste

17.28. Jeg kørte hjem, og da jeg parkerede bilen kom min søster Maiken grædende imod mig, og fortalte at mor var død et par minutter i halv seks.

Seks uger efter mors dødsfald, blev min mors mareridt til virkelighed.

Vores storebror Olaf blev dræbt til søs af en sort afrikaner udenfor Namibia kyster. Han blev stukket i halspulsåren og der var masser af blod.

Så der var altså noget om mors drøm. I dag får mor, far og Olaf sig nok nogle sjove samtaler, og de er ganske hjælpsom fra den anden side.

Da far fik besked om Olafs død, sagde han: ”jeres mor kom med ham og tog ham med sig igen.”

Min bror var engelsk soldaterbarn og min far adopteret ham, da han var omkring 10-12 år gammel.

Han elskede Olaf på lige fod med sine andre børn.

Dagny

Hele søskendeflokken havde rejst til Fuglafjørður for at tage afsked med mor på sit dødsleje. Dagny som boede i Danmark og Olaf der boede i Namibia, var dog nødsaget at rejse tilbage inden mor sov stille ind.

Dagny og Olafs mellemstation var København, hvorfra Dagny skulle rejse videre til Møn, og Olaf videre til Namibia. I København brugte de tid sammen med min daværende mand, Michael.

Da Olaf skulle med flyet til Namibien, fulgte Dagny og Michael ham til lufthavnen for at ønske ham god rejse.

Da Dagny krammede ham farvel, blev hun iskold i kroppen og græd som pisket. Hun vidste på stedet, at hun aldrig ville se ham igen.

Det siger hun til ham, men han svarer roligt at så længe den gamle levede, ville han komme hjem på besøg.

Dagny græd hele vejen hjem til Michael og min lejlighed, mens hun gentog sætningen: "Vi ser ikke Olaf igen."

Michael forstod ingenting.

Seks uger senere blev min bror Olaf myrdet. Og Dagny havde ret. Vi så ham aldrig mere.

Spanske turister

Tit drømmer jeg om hændelser, som efterfølgende bliver til virkelighed. Nogle gange virker drømmene skøre men en gang i mellem er de temmelig uhyggelige. Jeg har dog med tiden lært at jeg ikke kan gøre noget ved dem, og at jeg blot må acceptere dem. Efterhånden er de bare en del af mig.

En nat drømte jeg om et fly med masser af spanske turister ville styrte ned. Det skulle vise sig at et par dage efter, ville et fly fyldt med spanske turister gøre netop det.

Farvel

I november 1992 var jeg taget til min fars 80-års fødselsdag. Mor og min bror var døde tidligere på året, så familien havde brug for at fejre far.

Da jeg skulle tilbage til Danmark ville min, nu afdøde veninde Bjørg, køre mig til lufthavnen; en køretur på ca. 1½ time inkluderet turen med færgen SAM.

Om natten drømmer jeg, at flyet rejser uden mig. I drømmen kunne jeg se mig selv stå og vinke til flyet.

Derfor stod jeg op fra mit sengeleje kl. 5 og ringede til Bjørg og bad hende hente mig en time tidligere end aftalt, da jeg havde drømt at jeg ville komme for sent til flyet. Det gik hun med til, og vi kørte afsted før Fanden havde fået sko på.

Da vi var midt ind i tunnelen ved Skálabotn, gik bilen i kaput. Alt blev sort. Og så sad vi der, en tidlig søndag morgen, i en mørk bil siddende midt inde i en kulsort tunnel.

Efter noget tid kom der en bil kørende og stoppede. Det var arbejdsfolk fra Vejvæsenet, der var ude for at salte de glatte veje. De trak bilen til værkstedet nede i Oyrabakka. Og så var gode råd dyre; hvordan pokker kom jeg nu til lufthavnen?

Den venlige chauffør fra Vejvæsenet tilbød at køre mig til Vestmanna, hvor færgen sejlede til den ø hvor lufthavnen ligger. Derfra kunne jeg tage bussen til lufthavnen.

Og selvfølgelig, når man står i sådanne situationer, sejlede færgen SAM lige foran næsen af mig, da jeg ankom til Vestmanna.

Jeg blev nødsaget til at ringe til lufthavnen og fortælle dem at jeg kom for sent. Heldigvis var der plads i en senere afgang. Jeg kom med den senere færgeafgang, og ankom til sidst ved lufthavnen, hvor jeg kunne se at det fly jeg skulle haft været med flyve afsted. Og der stod jeg så og vinkede farvel til flyet; bai bai.

Min bror Petur Elmars drømme

Min bror er sanddrømmer. Han drømmer om forskellige ting og sager som efterfølgende sker. En dag ringede han til mig og fortalte om denne underlige drøm han havde haft, og ville gerne vide, hvad jeg mente det kunne betyde.

I drømmen havde han set fly tørne ind i skyskrabere som efterfølgende brasede sammen.

Jeg anede ikke hvad det drejede sig om, men det skulle vise sig at to dage efter skete angrebet på World Trade Center, som vi nok alle kan huske som 911.

Det underlige er jo at 911 er det telefonnummer man ringer til når man skal have fat på alarmcentralen i USA

Nogle år efter ringer han og spørger om han har kræft?

Jeg blev perpleks og spurgte undrende ind til hvorfor han spurgte mig om det?

Jo, jeg var kommet til ham i nattens drøm og fortalt ham at han havde kræft.

Jeg kunne kun svare ærligt, og sige at det vidste jeg ikke, men syntes han skulle gå til lægen, nu hvor kræft havde taget mor. Han tog til læge, og ganske rigtig havde han kræft i maven. Der sad blandt andet en knude på halebenet.

Han blev opereret og kom i behandling og er rask i dag. Heldigvis!

Nogle år senere sad min søster Dagny og jeg i en kirke ved min ene fasters begravelse. Uden videre ser hun på mig, og siger: ”Forresten så har jeg kræft!”

I vores familie taler vi lige ud af posen. Jeg fik et chok.

Hun fortsatte: ”det ikke farligt, det er plet på næsen og den er i behandling.”

Den er væk i dag, og hun er rask. Den pokkers sygdom

Busulykke

Ved juleferien i 1986, var jeg taget til Færøerne.

Jeg havde forinden aftalt med min søster Maiken, at jeg skulle tage bussen noget af vejen fra lufthavnen for at mødes med hende på halvvejen, for at blive kørt det sidste af turen.

Som aftalt var jeg stået af bussen, for at vente på Maiken. Men jeg ventede og ventede men ingen Maiken kom.

Med ét ser jeg, for mit indre blik, to forulykkede busser og masser af blod. Ak, den var gal.

Efter lidt venten, kom min søster kørende, og så temmelig chokeret ud.

To busser var stødt sammen på vejen forude for dem. Den ene var røget i grøften og den anden var kørt ud over kanten og havde rullet rundt nede imod havet.

Min svoger Richard, var tiltrådt for at hjælpe.

Der døde tre kvinder i bussen den dag

Æret være deres minde

Togulykken

Min nevø Kristian Erling var på besøg i Danmark.

Han var taget forbi sin moster Dagny på Møn og skulle efterfølgende forbi mig, der på det tidspunkt boede på Amager.

Der var aftalt at han skulle komme om morgenen, men pludselig kunne jeg mærke den igen; den der ulykke følelse.

Jeg ringede til Dagny og fik dem til at sætte ham på toget sammen aften.

Næste dag skete der en voldsom togulykke ved Haslev, endda i det tog som Kristian Erling skulle haft rejst med.

Maiken

Min søster Maiken har altid påstået at hun ikke fornemmer noget som os andre i familien.

Men jeg ved at hun er god til at lytte til sin intuition.

I min familie samledes vi i julen hos mor og far.

Anden juledag skulle Maiken til fødselsdag med sin mand. Far skulle passe på Maikens børn, og mor var taget til Dagny for at passe hendes børn.

Midt i det hele får Maiken en fornemmelse at noget er galt. Hun vil hjem til børnene samt mor og far, og det kunne kun gå for langsomt.

Da de kommer hjem, er der faldet en plast billedalbum ned på vores el-pejs, som havde glødepærer som blev ekstremt varme.

Stuen var fyldt med røg. Maiken var overbevist om, at var de ankommet senere, så var de alle døde af røgforgiftning.

Mit møde med "Brad Pitt"

Jeg var lige blevet skilt fra mine børns far. Det var ikke den kønneste skilsmisse og mit selvværd kunne danse på et knappenålshoved.

Jeg havde bevæget mig ud på datingscenen og havde taget på et stævnemøde. Dog talte fyrens kropssprog og tankere højt og tydeligt, at han ikke brød sig om mig. Rent ud sagt lyste det ud af ham - totalt uforskammet.

Jeg takkede for kaffe, betalte for min sodavand og gik brødebetyngt ned til Vesterport station. Min indre dialog gik i selvsving, og der var alt galt med mig. Jeg var både det ene og det andet. Og jo mere jeg talte mig selv ned, jo mere ked af det blev jeg.

Jeg går ned af trapperne til perronen for at tage S-toget hjem. På en eller anden måde, får jeg fokus på en fyr der kommer ned af trapperne på modsatte side. Han kommer nærmere og nærmere og minsandten om ikke det er en totalt Brad Pitt look alike. OMG han var bare så lækker at jeg savlede.

Det morsomme var at "Brad Pitt" fik øje på mig og hans øjne lyste op, hagen røg ned på fliserne og han savlede i stor stil. Han kom tæt på og sagde. - Hold kæft hvor er du lækker, kommer du ikke med mig hjem?

I det samme kunne jeg, højt og tydeligt, høre min mors, fars og min storebrors latter runge i mine øre, og far sige: "Der er ikke kun en spandfuld mænd i verden, men et helt hav fyldt med mænd."

Jeg smilede glad til Brad Pitt dobbeltgængereren og takkede så mindeligt for tilbuddet, men nej tak. Han forsøgte, med stor charme og med alle kunstens regler at overtale mig, men min intuition sagde nej og den lyttede jeg til. Men sikke en gave han var. Og jeg er sikker på at mor, far og min storebror havde en finger med i spillet.

Jeg elsker at fortælle den historie, for den var så livsbekræftende. Jeg får også tit spørgsmålet fra andre kvinder i min alder, hvorfor pokker jeg ikke sagde ja. Det kunne kun haft været en fed oplevelse.

Ja, måske men jeg fortryder det dog ikke.

Oldemor og vætten

Min farmors familie stammede fra Sandvík. Min far fortalte tit om oplevelser som hans familie havde haft.

Denne historier omhandler min oldemor fra Sandvík og er foregået i 1900-tallet. Som jeg har forstået af min far, så var familien i Sandvík godt ved muffen. De havde både køer og får.

Min oldemors opgave var at malke koen. Dette gjorde hun både tidligt og sent. Denne specifikke vinterperiode, hvor koen var i stalden, havde oldemor lagt mærke til en lille bitte spand. Denne lille spand stod altid ved siden af den skammel som oldemor sad på når hun malkede.

Oldemor var opvokset med sagn om huldre og vætter, så hun besluttede med sig selv, at spanden tilhørte nok en vætte.

Sød og flink som hun var, hældte hun altid mælk i den lille spand. Hver morgen og hver aften stod spanden der tom og oldemor fyldte den op igen.

Den ene gang var oldemor tidligere igang end hun plejede, og ved siden af mælkeskammel, stod den lille spand men også en lille dame. De blev begge to forfjamskede. De kiggede overraskede på hinanden. Et menneske og en vætte der kigger hinanden i øjnene, var nok ikke en hverdags ting. Den lille dame tog sin spand og skyndte sig bort.

Min oldemor gjorde sit arbejde færdigt og gik derfra.

Da oldemor gik ud for at aftenmalke, var der ingen spand og oldemor så den aldrig igen.

Oldemor ærgrede sig, men der var intet at gøre. Vætten har nok fundet en anden stald og en anden ko for at få sin mælk.

I følge oldemor lignede denne lille kvinde enhver kvinde. Hun var iført mørkt uldent tøj og med et stort sjal, som var bundet på den traditionelle måde, hvor hovedet også var tildækket.

Stævnemødet

Jeg havde været på date, men kunne fornemme at der var noget galt med denne fyr. Hvad, kunne jeg dog ikke sætte fingeren på.

Han fortalte nogle ting, som virkede ret vævende. Jeg kunne se på ham, at han havde en anden etnisk baggrund end dansk. Da jeg spurgte hvor han kom fra, fik jeg ikke et klart svar. Jeg var folkeskolelærer på en multietnisk skole på det tidspunkt, og var meget interesseret i de forskellige kulturer. Så jeg var nysgerrig for hvilken kultur han kom fra. Da jeg spurgte om familie og arbejde, fik jeg heller ikke noget rigtigt svar.

En aften ringede telefonen og en eller anden gut og stillede ret så nærgående spørgsmål den fyr jeg havde været på date med.

Det var så underligt. For det første, havde jeg ingen idé om hvem talte jeg med? For det andet havde jeg heller ingen idé om hvor havde han mit telefonnummer fra? Og hvorfra vidste han at jeg havde været på date med denne fyr? Det hele virkede mærkeligt.

Jeg ringer efterfølgende til fyren jeg havde været til stævne med, for at spørge hvad det dog gik ud på. Igen, kom han med masser søforklaringer, hvilket tændte alle mine alarmklokker.

Med ét mærkede jeg min afdøde storebror sætte sig ved siden af mig. Han kom med en masse spørgsmål, som han ville have at jeg skulle stille til manden. Spørgsmål som jeg aldrig selv havde tænkt på. Disse spørgsmål gjorde at jeg fangede ham i den ene løgn efter den anden. Så jeg sagde farvel og tak. Storebror passede på sin lillesøster.

Hesten

Dengang jeg gik på HF, var vi en folk piger fra klassen som ville ud for at danse.

Vi havde lånt to af pigernes bedstefars gamle Ford stationcar, som var så gammel, at smækkede man den ene dør, så røg de tre andre op. Jeg mindes at vi kaldte den Metusalem.

Denne gang var vi taget af sted ca. 40 minutters kørsel fra vores hjembygd.

Der var temmelig tåget og pludseligt ser jeg for mit indre blik, en hest stående midt på vejen. Jeg sagde til chaufføren, at hun skulle sætte farten ned, da der lidt længere fremme stod en hest.

Der skal siges at sigtbarheden kun var et par meter. "Sludder og vrøvl" var svaret fra chaufføren.

Men jeg var insisterende, og til sidst satte hun farten ned og der, midt på kørebanen stod en hest bomstille og gloede på os. Vi nåede at bremse i tide.

Kan I forestille jer chaufførens blik som hun sendte mig?

Gad vide hvad der ellers ville være sket med hesten eller os, hvis hun ikke havde lyttet?

Indbrud

For nogle år siden blev jeg kontaktet af min venindes kollega.

De havde haft indbrud og ville høre om jeg kunne finde ud af, hvem der havde været i huset. Mere fik jeg ikke at vide.

Kollegaen havde jeg set før og fået en besked til hende, at hun skulle spare på pengene, da der ville komme lidt hårdere økonomiske tider. Hun tog det til sig og sparede på pengene. Den dag jeg skulle komme på besøg, fik jeg kun at vide, der havde være indbrud og intet andet. Manden i huset var så flink hente mig fra arbejde.

Da vi nærmer os huset begyndte jeg at se det for mit indre øje. Jeg beskrev huset og fik en fornemmelse af at det havde været et gammel læge- eller et tandlægehus.

Manden kunne fortælle at huset havde været et gammelt lægehus og min beskrivelse af huset var korrekt.

Da vi ankom til selve huset, gik jeg om i haven. Der kunne jeg klart fornemme, hvordan tyvene var kommet ind til huset. Jeg kunne også fornemme, at de havde taget et pengeskab som havde stået i kælderen. Jeg fik fornemmelsen af et stort pengebeløb og ganske rigtigt, boksen havde indeholdt et meget stort pengebeløb.

Hurtigt fik jeg navne ind og hvorfra de havde kendskab til pengeskabet og fik informationer om, hvordan de vidste at der var et pengeskab i huset.

Manden vidste hvem jeg talte om.

Da jeg ankommer hjem igen, får jeg et syn, hvor jeg ser stedet pengeboksen gemmes. Jeg ser et bestemt bygningsanlæg med et bestemt nummer.

Jeg fortalte familien om synet og beskrev hvordan det hele så ud. Kunden besluttede sig for at lede og minsandten om han ikke fandt stedet. Han kontaktede mig igen og bad mig komme ud og se, om

jeg kunne fornemme noget omkring bygningen. Da vi ankom, kunne jeg genkende anlægget fra mit syn og hvordan nummeret var udformet. Jeg tunede ind for at finde pengeskabet, men det eneste jeg fik, var en forfærdelig oplevelse. Jeg fik en voldsom kvalme og så en kniv og masser af blod. Jeg så faktisk min kunde blive stukket ned af forbryderen.

Jeg fik en klar fornemmelse af, at manden skulle glemme alt om pengene og nyde sin familie. Jeg fortalte, hvad jeg så og han besluttede sig heldigvis til ikke at gå videre med sagen. I kan tro at konen var glad over at hun havde sparet op og ikke brugt så mange penge, som hun plejede.

Sygeplejersken

Min søn Daniel og jeg var taget hjem til Færøerne til barnedåb. Daniel skulle stå fadder og jeg gudmor for det nyeste medlem af Vígdá klanen. Det var en dejlig barnedåb, men selve dagen endte lidt kedeligt. Om aftenen begyndte Daniel at beklage sig. Han havde ondt i maven, så han gik i seng og forsøgte at få noget søvn. Midt om natten begyndte han at på at kalde mig. Han var så syg og havde store smerter i maven. Det flød ud af ham fra begge ender. Jeg begyndte at blive bange for om hans blindtarm var betændt. Jeg fik en god veninde til at køre os til hospitalet i Klaksvig med stor hast. Daniel blev indlagt og jeg sammen med ham. Den stakkels dreng var så syg. Heldigvis var blindtarmen fin. Han havde dog fået en ordentlig omgang maveonde. Det blev besluttet at Daniel skulle observeres i 24 timer. Vi blev sat i karantæne, for ikke at smitte de andre på afdelingen. Vi fik eget værelse. Daniel fik pladsen ved vinduet og jeg tættest ved døren. Jeg fik ikke sovet særligt meget den nat. Jeg havde hele tiden ét øje på Daniel da jeg ville sikre mig at han var ok. Kl. 7 næste morgen, gik døren til stuen op. Jeg lå med ryggen til døren og fornemmede en sygeplejerske komme ind og jeg tænkte at hun nok kom med morgenmad. Jeg sagde godmorgen, stadigvæk med ryggen til hende, men intet svar, tværtimod kravlede sygeplejersken op i min seng, lagde sig godt til rette bag mig, så vi lå i ske. Jeg kunne mærke en hendes store krop ligge tæt op ad mig, og kunne mærke hendes arm ligge tungt om min talje. Jeg mærkede en rar tryghed sprede sig i min krop. Da jeg da vendte mig om for at se hvem det var – var der ingen til stede. Jeg drømte ikke, jeg var skam lysvågen. Med ét vidste jeg, at Daniel nok skulle blive rask igen. Der var intet at bekymre sig om. En af de sygeplejersker der passede os, var min grandkusine. Jeg spurgte hende, om hun vidste noget om en stor sygeplejerske som gik igen. Hun gik ud for at forhøre sig hos de andre, og kunne

bekræfte at en af oversygeplejerskerne, der havde arbejdet på stedet, passede til min beskrivelse. Hun havde været stor og høj og kendt for sig omsorg for patienterne. Hun havde dog været død i mange år.

Huldremanden og spøgelseset í Hov.

Jeg var inviteret til Hov på Suðuroy som vølve ved et vikingemarked i bygden.

Man havde lånt et gammelt hus hvor jeg skulle være i, imens markedet stod på.

Der havde været en del ballade omkring min ankomst til bygden. Bygden har en del medlemmer i Jehovas Vidne, og de ønskede ikke min tilstedeværelse.

Der er folk der mener, at det arbejde jeg laver som spirituel rådgiver er forkert ifølge biblen.

Den første nat i huset, lå jeg og læste. Pludseligt kunne jeg fornemme en stor skikkelse lægge sig bag ved mig, og som puttede sig godt ind til mig. Jeg spurgte ind til hvem det var og jeg fik navnet Herálvur ind, og at han var en huldre.

Herálvur kom med en kærlig og beskyttende energi, så jeg var tryk den tur.

Et andet år, blev jeg sendt ud til et hus i en dal, langt væk fra bygden. Huset var et sommerhus og det var ganske dejligt. Det lå ved en lille sø.

Samme nat kom der igen en mand og lagde sig hos mig. Han var koldt og våd.

Da jeg næste dag spurgte ind til stedet, viste det sig at en mand var druknet i søen.

Hvorfor jeg ikke bliver bange? Fordi energien de kommer med, er så kærlig og omsluttende at man når ikke at blive bange.

Rejsen til Sorø

Mine børns far og jeg købte hus i Sorø.

Aftenen forinden vi skulle flytte, lå vi med to små børn i sengen. Alle bortset fra mig var i drømmeland. Jeg kunne ikke sove, mit hoved farede med alle mulige tanker.

Med ét oplever jeg en tyngde komme over min krop; lidt som en tung dyne der holder én nede. Jeg blev lammet og kunne ikke bevæge mig.

Døren stod åben og ind kommer en ældre dame iført mørkt tøj og med tørklæde over hovedet. Med sig havde hun en stor sort langhåret hund i snor. Den lignede en blandingsrace mellem en schæfer og labrador.

Hunden kom helt hen til mit ansigt og viste tænder. Jeg kunne mærke savlet og dens ånde i mit ansigt. Den gjorde mig ikke noget. Kvinden talte til mig men jeg kunne ikke høre hvad hun sagde. Da hun havde sagt det hun skulle forlod de værelset igen, og jeg kunne bevæge mig frit igen.

Første nat i huset fik jeg et hysterisk grineflip og sagde til mine børns far: ”Dette er begyndelsen for enden af vores ægteskab.”

Jeg ønskede aldrig det hus, alt ved det føltes forkert. Det var som om at huset ikke ønskede vores tilstedeværelse. Jeg sagde også kun ja til huset dengang fordi jeg følte mig presset til det, men det er en helt anden historie.

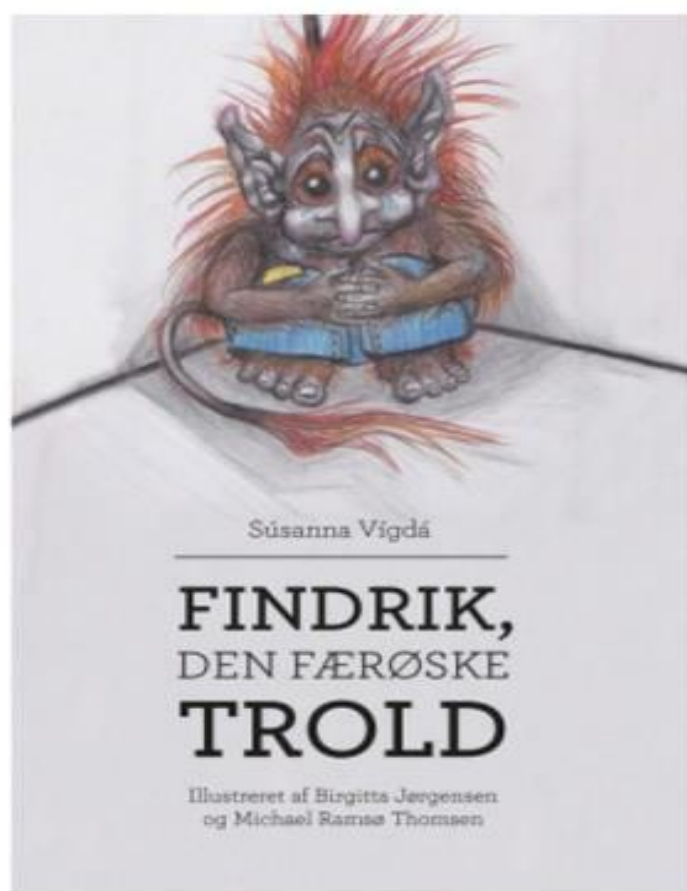
1½ år efter pakkede jeg fire kasser tøj og tog mine børn under armene og forlod huset og mit ægteskab.

Til den dag i dag er jeg stensikker på, at damen kom for at advare mig.

Da min nuværende mand og jeg kiggede på det hus vi bor i dag, fik jeg et kram af haven og huset. Den afdøde mand der havde boet her, var her meget i starten og var så glad. Han var så glad for at vi nu kom og satte huset i stand og malede - og her trives jeg.

Og når mor er glad, er alle glade, ikke sandt?

I mit arbejde som clairvoyant og medium, har jeg oplevet rigtig mange ting.
Blandt andet har jeg stødt på en trolde, ja du læste rigtigt, en trolde.
Den har jeg skrevet en bog om kaldet: Findrik, *den færøske trolde*.
Den kan du købe ved at kontakte mig.

Susanna Vigdå

Spirituel erhvervs- og privat rådgivning

www.vigda.dk

mail@vigda.dk

Tlf. 20707569

Skab med kraft og passion

-livet designer ikke sig selv